

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Olgy Stránské a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a JUDr. Heleny Hrubé, Ph.D, ve věci

žalobkyně: **S. S. s.r.o., IČO X**
sídlem X
zastoupené: advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Černého 517/13, 182 00 Praha 8

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného z 20. 6. 2017, č. j. 136174/2015/KUSK-DOP/KAP

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 6. 2017, č. j. 136174/2015/KUSK-DOP/KAP se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalobkyni se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

1. Včasnou žalobou odeslanou Krajskému soudu v Praze (dále jen: soud) dne 11. 9. 2017 se žalobkyně domáhá zrušení rozhodnutí ze dne 20. 6. 2017, č. j. 136174/2015/KUSK-DOP/KAP (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl její odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Kladno (dále jen „orgán I. stupně“) ze dne 1. 9. 2015 a toto rozhodnutí v celém rozsahu potvrdil. Prvostupňovým rozhodnutím orgán I. stupně uložil

žalobkyni pokutu 1 500 Kč za spáchání správního deliktu podle § 125f zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném do 30. 12. 2015 (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož se dopustila tím, že jako provozovatel osobního motorového vozidla tovární značky B., registrační značky X dne 2. 5. 2015 v 15:22 hodin v obci Kladno, ulice Čs. armády, nezajistila, aby při užití vozidla byly dodrženy povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem, čímž porušila ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu (dále jen „správní delikt“). Ve výroku II byla žalobkyni uložena povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou 1 000 Kč.

2. Žalobkyně v žalobě uvedla řadu námitek. Konkrétně namítala vady výroku, nedostatky ve výzvě k úhradě, porušení zásady bezprostřednosti, nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů a protiústavnost rozhodnutí. Z důvodu rozsáhlosti soud uvádí argumentaci žalobkyně až dále v odůvodnění rozsudku.
3. Žalobkyně požadovala též anonymizaci svých údajů a údajů jejího zástupce na webu Nejvyššího správního soudu i anonymizaci rozhodnutí ve věci.
4. Žalovaný s žalobou nesouhlasil, navrhl ji v plném rozsahu zamítnout. Žaloba je nedůvodná, správní orgány postupovaly v souladu s hmotně právními i procesně právními předpisy. **Námítky uváděné v žalobě žalobkyně ve správním řízení neuvedla**, žalovaný proto posoudil odvoláním napadené prvostupňové rozhodnutí, přičemž neshledal žádný důvod pro to, aby prvostupňové rozhodnutí považoval za nesprávné. Dosud neznámý řidič vozidla nedodržel dne 2. 5. 2015 v 15:22 hodin v obci Kladno, ulice Čs. armády nejvyšší povolenou rychlost 50 km, v daném místě jel rychlostí 69 km, přičemž správní orgán z výsledku měření následně odečítá toleranci měřicího zařízení – 3 km/hod. Žalobkyně byla dne 25. 5. 2015 vyzvána k uhrazení určené částky nebo ke sdělení totožnosti řidiče, na tuto výzvu ale nereagovala. Až po odložení přestupku dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o provozu na pozemních komunikacích žalobkyně uvedla, že v uvedené době vozidlo užíval pan L. Y., narozený X, bytem X. Ze sdělení cizinecké policie ze dne 23. 7. 2015 je ovšem zřejmé, že jmenovaný řidič nemá na území České republiky pobyt, jeho pobyt byl ukončen dne 10. 11. 2005. Žalobkyně byla správním orgánem dne 20. 8. 2015 vyzvána k vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí, žádné námítky či návrhy důkazů však neuvedla. Dne 1. 9. 2015 vydal orgán I. stupně rozhodnutí o vině žalobkyně správním deliktem. Dne 16. 9. 2015 podala žalobkyně odvolání prostřednictvím zmocněnce, společnosti F. C. s.r.o. (dále jen „zmocněnec“), ve kterém požádala o lhůtu k doplnění důvodů odvolání, žádné odvolací důvody ovšem neuvedla. Napadené rozhodnutí je správné, ve výroku prvostupňového rozhodnutí byl uveden odkaz na právní úpravu skutkové podstaty správního deliktu a její přesná citace, výzva k úhradě obsahovala dostatečnou identifikaci protiprávního jednání žalobkyně. Žalobkyně neporušila ani zásadu bezprostřednosti, postupovala v souladu se zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). O správnosti měření neměly správní orgány žádné pochybnosti, jednání řidiče považují za nesporné, měření bylo provedeno rychloměrem RAMER 7M v. č. 0014/03. Žalovaný uvedl, že rozhodnutí správních orgánů nejsou protiústavní, žalobkyně jako provozovatel vozidla mohla a měla uvést, kdo byl řidičem vozidla, čímž by se zbavila odpovědnosti, v opačném případě musí nést následky svého vědomého jednání. Ani případné zrušení § 10 odst. 3 zákona o

silničním provozu Ústavním soudem nemůže mít žádný zpětný vliv na pravomocné rozhodnutí.

5. Při jednání ve věci samé dne 18. 4. 2019 účastníci setrvali na svých stanoviscích

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

6. Soud nejprve ověřil, že žaloba byla podána včas. Napadené rozhodnutí bylo zástupci žalobkyně doručeno dne 11. 7. 2017, lhůta pro podání žaloby dle § 72 odst. 1 s. ř. s. činí 2 měsíce od doručení rozhodnutí žalobkyni, posledním dnem pro podání žaloby bylo tedy 11. 9. 2017, přičemž žaloba byla odeslána do datové schránky tohoto dne. Žaloba byla podána po vyčerpání opravných prostředků, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud proto přistoupil k věcnému projednání žaloby.
7. Při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného [§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
8. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, v rozsahu napadených výroků a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

9. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti:
10. Podáním ze dne 5. 5. 2015 oznámila Městská policie Kladno orgánu I. stupně podezření ze spáchání přestupku neznámým řidičem vozidla s tím, že řidič vozidla je podezřelý ze spáchání přestupku porušením § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu, neboť dne 2. 5. 2015 v 15:22 hodin v obci Kladno, ulice Čs. armády, překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h, neboť překročil rychlostní limit 50km/h. Naměřeno bylo 69 km/h, po odečtu odchylky měření byla skutečná rychlost 66 km/h. Měření bylo prováděno silničním radarovým rychloměrem RAMER 7M v. č. 0014/03 (automatizovaný technický prostředek bez obsluhy) v úseku určeném Policií České republiky. Přílohou tohoto podání byl protokol silničního radarového rychloměru včetně dvou fotografií vozidla žalobkyně.
11. Orgán I. stupně vyzval žalobkyni výzvou ze dne 25. 5. 2015 dle § 125h odst. 4 silničního zákona k uhrazení částky 500 Kč určené podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Výzva, která obsahovala ustanovení zákona o silničním provozu, byla žalobkyni doručena do její datové schránky dne 31. 5. 2015. Na tuto výzvu ale žalobkyně nereagovala.

12. Dne 14. 7. 2015 rozhodl orgán I. stupně o odložení věci dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích, a to z důvodu, že nezjistil do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.
13. Podáním ze dne 3. 8. 2015 zmocněnec žalobkyně sdělil, že vozidlo měl daného dne k užívání a řídil je L. Y., narozený X, bytem X. Přílohou tohoto podání byla plná moc žalobkyně ze dne 2. 6. 2015 zmocněnci žalobkyně k zastupování ve správním řízení.
14. Policie České republiky přípisem ze dne 23. 7. 2015 orgánu I. stupně sdělila, že L. Y., narozený dne X, bytem X, nemá na území České republiky pobyt, jeho pobyt byl ukončen dne 10. 11. 2005.
15. Dne 4. 8. 2015 vydal orgán I. stupně příkaz o uložení sankce a to v souladu s ustanovením § 150 odst. 1 správního řádu, kterým žalobkyni uložil pokutu 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení v paušální výši 1 000 Kč za skutek spočívající v tom, že „jako provozovatel vozidla registrační značky X v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistila dne 2. 5. 2015, aby při užití motorového vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem, a tedy naplnila skutkovou podstatu správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu“. V odůvodnění příkazu dále orgán I. stupně uvedl, že „kamerovým detektorem umístěným v obci Kladno, ulice Čs. armády bylo zjištěno, že 2. 5. 2015 v 15:22 hodin řidič vozidla registrační značky X, překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci, čímž se dopustil přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu“.
16. Proti příkazu podala žalobkyně nezdůvodněný odpor, ve kterém zároveň požádala o sdělení jmen všech oprávněných úředních osob ve věci za účelem posouzení případného podání námítky podjatosti.
17. Dne 20. 8. 2015 byl zmocněnec žalobkyně vyzván k vyjádření se k podkladům před vydáním rozhodnutí a zároveň byl poučen o možnosti seznámit se dne 31. 8. 2015 s podklady pro rozhodnutí. Na tuto výzvu žalobkyně ani zmocněnec žalobkyně nikterak nereagovali.
18. Dne 1. 9. 2015 orgán I. stupně prvostupňovým rozhodnutím rozhodl o vině žalobkyně ze spáchání správního deliktu **podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, přičemž ve výroku tohoto rozhodnutí uvedl, že** žalobkyně se dopustila porušení ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, neboť jako provozovatel vozidla RZ X nezajistila dne 2. 5. 2015, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem. Zároveň tímto rozhodnutím orgán I. stupně uložil žalobkyni pokutu 1 500 Kč dle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu a podle § 79 odst. 5 správního řádu povinnost uhradit náklady správního řízení paušální částkou 1 000 Kč dle § 1 odst. 1 vyhlášky č. 231/1996 Sb. Orgán I. stupně odůvodnil rozhodnutí mimo jiné tím, že vycházel ze spisové dokumentace k dopravnímu přestupku oznámeného městskou policií, která prokazuje, že „bylo zjištěno kamerovým detektorem umístěným v obci Kladno v ulici Čs. armády dne 2. 5. 2015 v 15:22 hodin, že řidič vozidla překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci, čímž se dopustil přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním

provozu“. Orgán I. stupně poukázal na dosavadní průběh řízení a na to, že pro určení výše pokuty se použije rozmezí pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu vykazuje – tj. od 1 500 Kč do 2 500 Kč. Správní orgán poukázal i na důvody pro uložení sankce na spodní hranici této zákonné sazby, uvedl, že při jejím stanovení přihlédl k závažnosti jednání a k tomu, že nedošlo k žádné škodě nebo k ohrožení dalších účastníků silničního provozu. Z tohoto důvodu byla uložena sankce na spodní hranici zákonné sazby.

19. Dne 16. 9. 2015 podal zmocněnec žalobkyně proti prvostupňovému rozhodnutí nezdůvodněné odvolání, v němž zároveň požádal o stanovení přiměřené lhůty k doplnění odvolání, o zaslání kopie podstatných částí spisu, sdělení jmen osob podílejících se na rozhodování o odvolání a též o sdělení, ke kterému dni bude (byl) spis předán odvolacímu orgánu.
20. Dne 23. 9. 2015 orgán I. stupně sdělil zmocněnci, že zasílá požadované kopie listinných důkazů vyjma protokolu o ústním jednání (neboť ústní jednání se nekonalo) a poskytuje žalobkyni lhůtu 5 dnů k doplnění odvolání. Jména oprávněných úředních osob podílejících se na rozhodování o odvolání správní orgán zmocněnci nesdělil, v této době nebyla tato skutečnost orgánu I. stupně známa.
21. O odvolání žalobkyně rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, jímž prvostupňové rozhodnutí změnil pouze co do části výroku ohledně nákladů řízení. Změna provedená ve čtvrtém odstavci výroku prvostupňového rozhodnutí neměla vliv na meritum tohoto rozhodnutí ani na výši uložených nákladů (žalovaný tímto pouze upřesnil zákonnou normu, podle které správní úřady postupovaly). V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný též shrnul přehledně skutkový stav, poukázal na průběh řízení před orgánem I. stupně a odůvodnění jeho rozhodnutí a zdůraznil své přesvědčení, že žalobkyně se správního deliktu prokazatelně dopustila a že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy a na základě spolehlivě zjištěného stavu věci, neboť důkazní materiál je dostatečný a přesvědčivý.
22. Žalobkyně se žalobou domáhá zrušení napadeného rozhodnutí, přičemž ve většině žalobních bodů namítá i nedostatky prvostupňového rozhodnutí nebo rozhodnutí obou správních orgánů, a to bez uvedení, který správní orgán se daného pochybení dopustil. Žaloba neobsahuje označení výroků rozhodnutí, které žalobkyně napadá, žalobní body jsou často bez konkrétních tvrzení. Dále soud opětovně uvádí, že žalobkyně byla před orgánem I. stupně de facto nečinná, protože neuplatnila před rozhodnutím žalovaného žádnou věcnou odvolací námitku. Povinností soudu je ovšem posoudit i nové námitky žalobkyně, a to i když tyto námitky mohla žalobkyně uplatnit již v odvolacím řízení, neboť soud musí v této věci postupovat s ohledem na princip plné jurisdikce (srovnej usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008, č. j. 7 Afs 54/2007 – 62 či usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 – 71). Správní orgány jsou povinny uvádět v odůvodnění rozhodnutí úvahy, které je vedly k příslušnému závěru vyjádřenému ve výroku rozhodnutí, ovšem s ohledem na požadavky na kvalitu a propracovanost výroků je také třeba přihlídnout ke složitosti předmětu řízení a případným námitkám účastníka řízení. Pokud například správní orgán z obsahu správního spisu objektivně nemá pochyb o stavu věci, není třeba vyžadovat složité výroky a jejich velmi podrobné odůvodnění.

V posuzované věci nešlo o skutkově obtížný případ, při rozhodování správního orgánu nevznikly pochybnosti co do aplikace konkrétní právní úpravy, žalobkyně spáchání správního deliktu před správními orgány nikterak nerozporovala, neuvedla žádnou námitku, kterou by zpochybňovala zjištěný skutkový stav. Je třeba dodat, že správní orgány se proto nemohly vypořádat s námitkami žalobkyně uvedenými v žalobě, protože jí nebyly známy. Soud též zdůrazňuje, že žalobkyně v žalobě sice obsáhle polemizuje se závěry správních orgánů, její tvrzení (vyjma tvrzení k výroku) jsou však spíše obecná. Odůvodnění správního rozhodnutí je sice podmínkou jeho přezkoumatelnosti, ovšem pokud žalobkyně zpochybňuje kvalitu určitých důkazů poprvé až v rámci žaloby, nemůže se úspěšně domáhat toho, aby soud konstatoval, že správní orgány postupovaly nezákonně, když podrobně neuvedly, proč konkrétní důkaz použily a považovaly jej za přípustný pro posouzení správního deliktu žalobkyně.

23. Soud dále poukazuje na nesprávnost žalobních tvrzení žalobkyně, která v žalobě opakovaně tvrdí, že byla uznána vinnou ze spáchání přestupku, přestože byla uznána vinnou ze spáchání správního deliktu. Správní řízení bylo vedeno dle správního řádu a v případě správního deliktu žalobkyně nikoli podle zákona o přestupcích.
24. Ohledně posuzování odpovědnosti za spáchaný správní delikt soud konstatuje, že před přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky postrádaly jiné správní delikty obecnou úpravu, proto byla využívána analogie zákona o přestupcích nebo analogie trestního práva hmotného.
25. Ke dni spáchání správního deliktu byl účinný zákon o silničním provozu ve znění novel č. 239/2013 Sb. a č. 249/2014 Sb. Pozdější právní úprava není pro žalobkyni příznivější, proto soud vychází při vypořádání žalobních bodů z tohoto znění zákona – shodně jako z tohoto znění vycházely i správní orgány při řízení o správním deliktu. Ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, podle kterého se správní delikt žalobkyně posuzuje, pak znělo následovně:
- (1) *Právnícká nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*
 - (2) *Právnícká nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud*
 - a) *porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání,*
 - b) *porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona a*
 - c) *porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu.*
 - (3) *Za správní delikt podle odstavce 1 se uloží pokuta. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10 000 Kč.*
 - (4) *Obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a*
 - a) *nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo*

- b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.
- (5) Provozovatel vozidla za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že v době před porušením povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích
- a) bylo vozidlo, jehož je provozovatelem, odcizeno nebo byla odcizena jeho tabulka s přidělenou státní poznávací značkou, nebo
- b) podal žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel.

Posouzení žalobních bodů

„Vady výroku“

26. Žalobkyně v žalobě tvrdila, že ve výroku je zela nedostatečně popsán skutek, kterým mělo dojít k naplnění dané skutkové podstaty, z výroku není patrné místo a čas spáchání údajného přestupku ani konkrétní jednání, kterým mělo dojít k porušení pravidel provozu, není také zřejmé, jaké konkrétní pravidlo provozu mělo být porušeno. Z odůvodnění je sice patrné, že se mělo jednat o překročení nejvyšší dovolené rychlosti v Kladně na ulici Čs. armády při řízení motorového vozidla rychlostí 69 km/h v čase 15:22:44, ale ani z odůvodnění nevyplývá, že se proto jedná o porušení § 18 odst. 4 silničního zákona. Ve výroku není uvedeno, že by dané jednání vykazovalo znaky přestupku podle silničního zákona, a případně jakého, chybí i informace, že bylo porušení pravidel provozu zjištěno konkrétním automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy a že porušení pravidel nemělo za následek dopravní nehodu. Skutek je tedy dle názoru žalobkyně popsán natolik vágně, že reálně hrozí jeho zaměnitelnost, z výroku totiž není zřejmé, jaké konkrétní jednání je žalobkyni kladeno za vinu. Žalobkyně odkázala k tomuto žalobnímu bodu na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 6. 2017, č. j. 57 A 21/2017- 43, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 As 241/2015 – 41.
27. Jak soud již uvedl, protože byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání správního deliktu a správní řízení bylo vedeno podle správního řádu, je rozhodné ustanovení § 68 odst. 2 správního řádu. To stanoví, že ve výrokové části rozhodnutí se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, označení účastníků řízení podle § 27 odst. 1, lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě i jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění, dále i výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání. U výroku rozhodnutí o správním deliktu však musí být vždy zvýšenou měrou dbáno na to, aby byl výrok specifikován tak, aby dané jednání bylo nezaměnitelné s jiným jednáním. Výrok rozhodnutí proto musí obsahovat údaje obsahující popis skutku s uvedením místa, času a způsobu jeho spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby skutek nemohl být zaměněn s jiným. Taková konkretizace skutku je nezbytná pro vyloučení překážky litispence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. Jednotlivé skutkové údaje vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 – 73). Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 – 46 ovšem: „pokud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové

části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Ke zrušení rozhodnutí bude třeba přistoupit i tehdy, nebude-li chybějící ustanovení zmíněno ani v odůvodnění rozhodnutí.“ I přes zásadní význam výrokové částí rozhodnutí týkající se vyslovení viny tedy Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 4 As 165/2016 – 46 připustil určitou míru neurčitosti.

28. Soud konstatuje, že ve výroku svého rozhodnutí orgán I. stupně nepopsal skutek dostatečně určitě. Skutek byl správním orgánem popsán natolik vágně, že hrozí jeho zaměnitelnost s jiným skutkem. Výrok musí být koncipován tak, aby v něm byl popsán delikt natolik konkrétně, aby bylo nepochybné, jaký právní režim v něm z hlediska porušení právní povinnosti platil. Výrok rozhodnutí orgánu I. stupně však vůbec neobsahuje místo spáchání deliktu (tj. obec Kladno, ul. Čs. armády a případně upřesnění úseku této ulice), přesný čas spáchání deliktu (tj. 15:22 hod.) a ani neuvádí, čeho konkrétně se řidič vozidla na daném místě a v daném čase dopustil (tj. že nedodržel nejvyšší dovolenou rychlost s tím, že nejnižší skutečná rychlost vozidla byla stanovena hodnota 66 km/h po odečtení možné odchylky měřicího zařízení $\pm 3 \text{ km/h}$). Tuto vadu nenapravit ani žalovaný v napadeném rozhodnutí, neboť uvedením těchto chybějících údajů popisujících delikt v záhlaví napadeného rozhodnutí nemůže být tato zásadní vada zhojena, jelikož výrok rozhodnutí orgánu I. stupně lze doplnit opět jen v samotném výroku napadeného rozhodnutí postupem podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu. Dané pochybení způsobilo nezákonnost napadeného rozhodnutí, proto je tento žalobní bod důvodný.
29. Pro úplnost se soud vyjadřuje i k dalším žalobním bodům žalobkyně, které nepovažuje za důvodné.
30. Žalobkyně dále namítala, že ani v odůvodnění není uvedeno, že neznámý řidič porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. K tomu soud opětovně poukazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 – 46, Sb. NSS č. 3656/2018, dle kterého *„správní orgán musí ve výrokové části rozhodnutí uvést ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. Musí tedy rovněž uvést ustanovení odkazující i ve stejném zákoně obsažená ustanovení odkazovaná, stejně jako musí eventuálně uvést normu blanketní a ustanovení jiného právního předpisu, které na normu blanketní navazuje.*“ V dané věci rozšířený senát Nejvyššího správního soudu posuzoval situaci, kdy výrok rozhodnutí a odůvodnění rozhodnutí obsahovaly pouze ustanovení § 10 odst. 3 a § 125f odst. 1 a 2 zákona o silničním provozu, avšak správní orgány nepoukázaly na ustanovení § 27 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, podle něhož řidič nesmí zastavit a stát na přechodu pro chodce. Posuzovaná věc je ovšem odlišná. Ve výroku žalobkynin napadeného rozhodnutí správní orgán uvedl, že se řidič dopustil skutku naplňujícího znaky přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Uvedená norma přitom není ani odkazující normou, ani normou blanketní, neboť zcela konkrétně stanovuje, že fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km.h⁻¹ nebo mimo obec o méně než 30 km.h⁻¹. Zároveň žalovaný uvedl i rychlostní

limit, který byl neznámým řidičem porušen, tedy nejvyšší dovolenou rychlost 50 km.h⁻¹, který vychází z ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Na toto zákonné ustanovení výslovně odkazuje žalovaný ve výroku napadeného rozhodnutí i orgán I. stupně v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Správní orgány tak uvedly všechna ustanovení, jež tvoří souhrnnou právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. Není proto ani důvodná námitka žalobkyně, že ve výroku rozhodnutí není uvedena formulace, že uvedené jednání vykazovalo znaky přestupku a případně kterého. V napadeném rozhodnutí nechybí ani informace o tom, že skutek, jehož se neznámý řidič dopustil, vykazuje znaky přestupku a že bylo nezákonné jednání řidiče zjištěno automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy, neboť ve výroku napadeného rozhodnutí je u daného skutku uvedeno, že je zadokumentoval tento prostředek.

31. Žalobkyně v žalobě zároveň namítá i nedostatečnost výroku rozhodnutí z důvodu, že neobsahuje odkaz na ustanovení § 125e odst. 2 a § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu.
32. K neuvedení ustanovení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu ve výroku rozhodnutí odkazuje soud na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 25. 4. 2018, č. j. 73 A 45/2017 – 71, se kterým souhlasí a který ve skutkově obdobné věci uvedl, že „*ustanovení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu ukládá správnímu orgánu povinnost při určení výměry pokuty právnické osobě přihlídnout k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán. Promítnutí těchto povinností je však otázkou odůvodnění rozhodnutí, respektive odůvodnění stanovení pokuty v konkrétní výši, neboť se týká kritérií pro úvahy správního orgánu o sankci, nikoliv výroku. Vypuštění odkazu na toto ustanovení tak nezakládá nezákonnost rozhodnutí o sankci*“.
33. K absenci přesného odkazu na ustanovení § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu, jímž je stanoveno rozmezí pokuty za přestupek spáchaný řidičem, a to ve výroku napadeného rozhodnutí, pak soud uvádí, že v odůvodnění svého rozhodnutí orgán I. stupně poukázal na to, že pokuta byla uložena podle ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu a pro určení její výše se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích přestupek vykazuje. V napadených rozhodnutích bylo opakovaně odkazováno na porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazujících znaky přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu, přičemž k tomuto přestupku je určeno rozmezí výměry pokuty od 1 500 Kč do 2 500 Kč. Jak již soud uvedl, orgán I. stupně zdůvodnil výši sankce tak, že „*při jejím stanovení přihlédl k závažnosti jednání a k tomu, že nedošlo k žádné škodě nebo k ohrožení dalších účastníků silničního provozu, a že z toho důvodu byla uložena sankce na spodní hranici zákonné sazby (tedy nejnižší)*“, proto je zřejmé, že vyměření pokuty bylo stanoveno přezkoumatelným a zákonným způsobem. Třebaže nebyl ve výroku rozhodnutí uveden výslovný odkaz na zákonná ustanovení rozmezí pro ukládanou sankci, obsah tohoto ustanovení byl v odůvodnění rozhodnutí uveden, což je z hlediska zákonných požadavků dostačující (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu z 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 – 73).
34. Žalobkyně též namítala, že správní orgán překročil svou pravomoc, pokud jí výrokem určil, že pokutu a náklady řízení musí uhradit bezhotovostním převodem na účet. Žalobkyně tak byla mimo jiné zbavena možnosti splnit tuto povinnost jiným způsobem stanoveným § 163 odst. 3 daňového řádu – zejména úhradou v hotovosti na pokladně

úřadu.

35. Podle § 68 odst. 2 věty třetí správního řádu se ve výrokové části rozhodnutí uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění (například uvedení čísla účtu, na který má být pokuta zaplacená). Pokud správní orgán uvedl ve výroku rozhodnutí pouze jediný možný způsob zaplacení pokuty, jednalo se pouze o údaj informativní, který nezamezil žalobkyni řídit se ustanoveními daňového řádu (ostatně na ně sama žalobkyně poukazuje). Správní orgán mohl sice uvést v rozhodnutí více možností, jak mohla žalobkyně uhradit uloženou pokutu, nejde ovšem o vadu řízení, která by měla za následek nezákonné rozhodnutí (srovnej rozsudek zdejšího soudu z 29. 8. 2018, č. j. 44 A 9/2018-10).
36. Pro úplnost soud uvádí, že žalobkyní zmiňovaná rozhodnutí k tomuto žalobnímu bodu, a to rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 6. 2017, č. j. 57 A 21/2017, a také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 As 241/2015, nejsou v rozporu s výše uvedenými závěry soudu.

„Výzva k úhradě“

37. Dle tvrzení žalobkyně je výzva k úhradě určené částky v rozporu s § 125h odst. 4 silničního zákona, neboť neobsahovala označení přestupku, jehož znaky mělo porušení pravidel silničního provozu vykazovat, nebylo tak možné ani následně zahájit řízení o přestupku. Zde žalobkyně poukázala na rozsudek *Krajského soudu v Hradci Králové* z 30. 7. 2014, č. j. 30A 38/2014 - 45.
38. Zákon o silničním provozu vymezuje podmínky, které musí být splněny k tomu, aby správní orgány mohly projednat správní delikt provozovatele vozidla upravený v § 125f odst. 1 tohoto zákona a shledat provozovatele vozidla vinným. Mezi tyto podmínky patří mimo jiné požadavek vyplývající z § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, dle kterého správní orgán musí nejprve učinit nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku (srovnej například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 6. 2017, č. j. 10 As 308/2016-20, a rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 4. 2015, č. j. 15 A 14/2015-35) a nezbytným krokem ke zjištění pachatele přestupku je též výzva k uhrazení určené částky upravená v § 125h zákona o silničním provozu. Podle odstavce 1 tohoto ustanovení platí, že *„obecní úřad obce s rozšířenou působností bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku vyzve provozovatele vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky, pokud a) jsou splněny podmínky podle § 125f odst. 2, b) totožnost řidiče vozidla není známa nebo není zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku a c) porušení je možné projednat uložením pokuty v blokovém řízení.“*
39. Výzva musí podle § 125h odst. 4 zákona o silničním provozu obsahovat popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, označení přestupku, jehož znaky skutek vykazuje, výši určené částky, datum splatnosti určené částky, další údaje nezbytné pro provedení platby a poučení podle odstavců 6 a 7. Podle § 125h odst. 5 zákona o silničním provozu, *„je-li určená částka uhrazena nejpozději v den splatnosti, obecní úřad obce s rozšířenou působností věc odloží. V opačném případě obecní úřad s rozšířenou působností pokračuje v šetření přestupku. O tomto postupu poučí obecní úřad obce s rozšířenou působností provozovatele vozidla ve výzvě podle odstavce 1.“* Podle odstavce 6 téhož ustanovení, *„neuhradí-li provozovatel vozidla určenou částku, může obecnímu úřadu obce s rozšířenou*

působností, který jej vyzval k uhrazení určené částky, písemně sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku ve lhůtě podle odstavce 3. Toto sdělení se považuje za podání vysvětlení. O tomto postupu poučí obecní úřad obce s rozšířenou působností provozovatele vozidla ve výzvě podle odstavce 1.“

40. Výzva dle § 125h zákona o silničním provozu (dále jen „výzva“) je povinnou součástí postupu správních orgánů před zahájením řízení o správním deliktu provozovatele vozidla a s přihlédnutím k její povaze je nezbytné, aby splňovala zákonné náležitosti včetně řádného popisu přestupkového jednání, jehož se měl dopustit dosud nezjištěný pachatel.
41. Ve výzvě ze dne 25. 5. 2015 k uhrazení částky 500 Kč určené podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu orgán I. stupně mimo jiné uvedl, že *„žalobkyně je provozovatelem vozidla a podle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je povinna zajistit, aby při jeho užívání byly dodrženy povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích“*. Správní orgán ve výzvě dále uvedl, že *„dne 2. 5. 2015 v 15:22 hodin v obci Kladno, ulice Čs. armády, řidič vozidla tov. zn. B., barva šedá – metal, RZ X, překročil nejvyšší dovolenou rychlost – rychlostní limit 50km/h., naměřeno 69 km/h, po odečtu odchyly měření skutečná rychlost 66 km/h. Jedná se o porušení povinností řidiče a současně pravidel provozu na pozemních komunikacích, které vykazuje znaky přestupku podle zákona o silničním provozu; k dopravní nehodě nedošlo. Určení částky je dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu.“* Ve výzvě byla žalobkyně orgánem I. stupně i poučena o dalším procesním postupu v případě zaplacení či nezaplacení určené částky. Výzva byla žalobkyni doručena do její datové schránky dne 31. 5. 2015, na tuto výzvu žalobkyně nereagovala.
42. Orgán I. stupně ve výzvě řádně popsal skutek a místo jeho spáchání, popsal slovy přestupek, kterého se řidič vozidla dopustil, poukázal na znaky uvedeného přestupku a též na skutečnost, že řidič vozidla rychlostní limit 50 km/h překročil (bylo mu naměřeno 69 km/h, po odečtu odchyly měření činila skutečná rychlost 66 km/h., pouze tento přestupek řidiče výslovně neoznačil a neuvedl, že se jedná o přestupek dle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. S přihlédnutím k výše uvedeným náležitostem (přestupek byl nezaměnitelně popsán) se nejednalo o porušení způsobující nezákonnost výzvy i napadeného rozhodnutí. Správní orgán nezkrátil žalobkyni na jejich právech, neodebral jí možnost určenou částku uhradit, a tím se vyhnout dalším časovým i finančním nákladům.
43. Soud tak shrnuje, že orgán I. stupně zahájil s žalobkyní řízení o správním deliktu provozovatele vozidla po splnění zákonných podmínek, neboť předtím splnil svou povinnost učinit nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a naplnil ustanovení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu. Závěr soudu není v rozporu ani s žalobkyní zmiňovaným rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 7. 2014, č. j. 30 A 38/2014-45, protože v něm Krajský soud v Hradci Králové posuzoval následky nesplnění orgánu I. stupně zaslat provozovateli vozidla výzvu. Tento žalobní bod je proto nedůvodný.

„Zásada bezprostřednosti“

44. Žalobkyně dále namítala i porušení zásady bezprostřednosti tím, že správní orgán neprovedl ústní jednání, a žalobkyni tak nebylo umožněno se bezprostředně účastnit dokazování. V této souvislosti vyjádřila pochybnost o tom, jestli vůbec nějaké dokazování

proběhlo, protože správní spis neobsahuje žádný protokol o provedeném dokazování.

45. Dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu u správních deliktů není ústní jednání povinnou součástí správního řízení (k tomu podrobněji například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 – 40, s jehož závěry se soud ztotožňuje). Pokud tedy správní orgány rozhodly ve věci bez nařízení ústního jednání za situace, kdy vycházely pouze z písemných podkladů, neporušily čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ani čl. 38 odst. 2 Listiny. Těmito předpisy zaručenému právu na projednání věci v přítomnosti obviněného postačuje možnost jednání před krajským soudem (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2017, č. j. 4 As 165/2016 – 56).
46. Správní řád stanoví v § 51 odst. 2, že o provádění důkazů mimo ústní jednání musí být účastníci včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení. Nejvyšší správní soud však v rozsudku ze dne 13. 3. 2013, č. j. 1 As 157/2012 – 40, dospěl k závěru, že správní orgán není povinen nařizovat jednání, jde-li o provedení důkazu listinou.
47. Proto správní orgán nepochybil, pokud nenařídil ústní jednání a pokud o provedení listinných důkazů nevyrozuměl žalobkyni. Postupoval sice nesprávně, když neučinil o provedení listinných důkazů do spisu záznam tak, jak to vyžaduje § 53 odst. 6 správního řádu, uvedené pochybení ovšem není takovou vadou řízení, která by sama o sobě způsobila nezákonnost napadeného rozhodnutí. Důkaz listinou je totiž specifický v tom, že účastník může zpochybňovat pouze správnost nebo pravost listiny, jejíž obsah je neměnný. Nachází-li se taková listina po celou dobu řízení ve spisu a účastník řízení se s ní může seznámit, nejde o vadu, která by mohla ovlivnit zákonnost řízení nebo následného rozhodnutí, protože účastník řízení má možnost ji jakkoli konfrontovat kdykoli v průběhu řízení (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2016, č. j. 2 As 33/2016-53, i již citovaný rozsudek zdejšího soudu 44 A 9/2018-10). Správní orgány zásadu bezprostřednosti neporušily, tento žalobní bod taky není důvodný. Uvedené závěry soudu v této správní věci tak nejsou v rozporu s žalobkyní citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 7. 2016, č. j. 9 As 139/2015 – 30.

„Nepřezkoumatelnost rozhodnutí“

48. V dalším žalobním bodě žalobkyně namítala nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Dle žalobkyně správní orgán pouze konstatoval, že porušení pravidel nemělo za následek dopravní nehodu, že bylo zjištěno automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy a že vykazuje znaky přestupku. Tyto závěry však správní orgán neodůvodnil a neprokázal.
49. Žalobní bod není důvodný. Správní orgány ve svých rozhodnutích odůvodnily svá rozhodnutí dostatečně a srozumitelně, jejich skutkové závěry se opírají o provedené dokazování, na důkazy prokazující skutkové závěry ve svých rozhodnutích také poukázaly (zejména viz odkaz na spisovou dokumentaci dopravního přestupku oznámeného městskou policií pod č. j. MP-PO/1295/15, a to nejen v napadených rozhodnutích správních orgánů, ale i v Příkazu o uložení sankce ze dne 4. 8. 2015). Ohledně námitky žalobkyně, že se správní orgán I. stupně nezabýval tím, zda byla přestupkem způsobena dopravní nehoda, soud konstatuje, že znaky skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla podle §

125f odst. 1 zákona o silničním provozu jsou spatřovány v provozování vozidla v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu, tedy v nezajištění, aby při užití vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovené zákonem o silničním provozu, dále v tom, že porušení pravidel bylo zjištěno automatizovaným technickým prostředkem použitým bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo že se jednalo o neoprávněné zastavení nebo stání a též v tom, že porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle zákona o silničním provozu. Znakem skutkové podstaty tedy není absence následku v podobě dopravní nehody, ta je podmínkou odpovědnosti provozovatele vozidla podle § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu. Správní orgán pouze případně zkoumá okolnosti daného případu, jestli nenásvědčují tomu, že by při spáchání deliktního jednání došlo i k dopravní nehodě. Fotografie vozidla, které jsou součástí správního spisu a které byly pořízeny automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy, zaznamenávají projíždějící vozidlo žalobkyně, které jede po pozemní komunikaci a nejeví známky poškození, které by byly bezprostředním následkem dopravní nehody. Též ani žalobkyně netvrdí, že by řidič automobilu svým deliktním jednáním nehodu způsobil. To, že správní orgány neuvedly, na základě jaké skutečnosti zjistily, že přestupkem nebyla způsobena dopravní nehoda, tedy nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí (srovnej například rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 25. 4. 2018, č. j. 73 A 45/2017-71, a rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 29. 8. 2018, č. j. 44 A 9/2018-10).

50. Dle žalobkyně nebyly ani řešeny podmínky měření rychlosti obecní policií podle § 79a zákona o silničním provozu a podle § 24b odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obecní policii“), je tak nutné *in dubio pro reo* vycházet z toho, že měření bylo provedeno nezákonně. Mimo jiné bylo dle žalobkyně provedeno nezákonně měření i z důvodu, že úsek měření rychlosti nebyl označen příslušnými dopravními značkami č. IP 31a a č. IP 31b. Nutnost užívání těchto značek dovozuje žalobkyně z ustanovení § 24b odst. 2 zákona o silničním provozu, neboť nejvhodnějším způsobem informování veřejnosti je dle žalobkyně užití příslušných dopravních značek. Žalobkyně považuje praxi neoznačování úseků měření rychlosti za diskriminační pro přespolní řidiče, kteří nejsou informováni o tom, že k měření v daném úseku dochází.
51. Podle § 79a zákona o silničním provozu je Policie České republiky (dále jen „policie“) a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií. Správní orgán není povinen provádět bez doložené námitky účastníka řízení dokazování, že skutečně bylo realizováno měření obecní policií v místě určeném policií. Vzhledem k tomu, že v průběhu správního řízení nevystaly žádné pochybnosti o tom, že by obecní policie měřila rychlost vozidel na úseku, který by nebyl určen policií, nemohl se správní orgán touto námitkou žalobkyně zabývat. Není proto vadou řízení, když správní orgán v této situaci neprováděl automaticky dokazování o tom, že obecní policie měřila rychlost vozidel v úseku určeném policií. Nelze spravedlivě po správních orgánech požadovat, aby za žalobkyni domýšlely důvody vyvracející spáchání přestupku řidiče nebo správního deliktu provozovatele

vozidla (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu z 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 - 70, usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 - 68, Sb. NSS č. 3014/2014 i rozsudek zdejšího soudu ze dne 26. 9. 2018, č. j. 44 A 13/2018-8.) Mimo jiné tvrzení žalobkyně, že neoznačením úseku dopravními značkami jsou diskriminováni tzv. přespolní řidiči, kteří na rozdíl od domácích řidičů o rychloměru nevědí, je nedůvodné a mimo jiné neprokázané. Je třeba si mimo jiné uvědomit, že povinností každého řidiče vozidla je dodržovat pravidla silničního provozu a to nejen v úsecích určených Policií České republiky. Žalobkyně mimo jiné tento žalobní bod ničím nedoložila, svá tvrzení k tomuto nikterak neupřesnila. Ani tento žalobní bod tak není důvodný.

52. Rozhodnutí je dle názoru žalobkyně nepřezkoumatelné také proto, že se správní orgány nezabývaly materiální stránkou přestupku, správní orgán nepopsal hodnocení provedených důkazů a také neodečetl od naměřené rychlosti odchylku.
53. Ohledně námítky nevypořádání se s materiální stránkou správního deliktu soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 – 45, dle kterého *„lze tedy obecně vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Z tohoto závěru však nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku došlo vždy, když je naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby. Pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek.“* Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu z 24. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016 – 46, *„ustanovení § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu však cíleně odkazuje na „znaky přestupku podle tohoto zákona“, tj. součástí skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla nečiní ty znaky přestupku, které vyplývají až z obecné právní úpravy přestupkové odpovědnosti či analogicky aplikovaných zásad trestního práva, jako je tomu (vedle již zmíněných) například u materiální stránky přestupku, věku přičetnosti pachatele, neexistence přestupkové imunity, právního omylu aj. Ke zkoumání těchto znaků byl dán prostor v řízení o přestupku řidiče vozidla, nikoli však v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla.“* K citovaným závěrům Nejvyššího správního soudu se přiklonil i zdejší soud v již výše zmíněném rozsudku ze dne 29. 8. 2018, č. j. 44 A 9/2018-10. Soud též ve shodě s citovanými rozsudky shrnuje, že odpovědnost provozovatele vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu je odpovědností objektivní, přičemž neprobíhá dokazování o tom, zda byl s jistotou spáchán správní delikt, za nějž je provozovatel vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu odpovědný, neprobíhá ani ověřování, že byla naplněna materiální stránka tohoto přestupku. Materiální znak správního deliktu podle § 125f zákona o silničním provozu je naplněn vždy, když jsou naplněny jeho formální znaky. I tento žalobní bod je tak nedůvodný.
54. Dle žalobkyně jí správní orgán kladl nesprávně za vinu rychlost 69 km/h, když od naměřené rychlosti neodečetl odchylku 3 km/h. Jak je zřejmé z odůvodnění napadených rozhodnutí, je tento žalobní bod nedůvodný. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí správní orgán uvedl mimo jiné, že *„dne 2. 5. 2015 v 15:22 hodin řidič vozidla překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci..., dále že na radarovém rychloměru RAMER 7M v.č. 0014/03 je zaznamenáno motorového vozidlo „..., které jede rychlostí 69km/h.“* Tuto

určitou nepřesnost nezpůsobující nezákonnost rozhodnutí napravit žalovaný v napadeném rozhodnutí, když ve výroku uvedl, že ... *“při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši +/- 3 km/h. byla jako nejnižší skutečná rychlost jízdy stanovena 66 km/h”*.

55. Žalobkyně dále namítala nepřezkoumatelnost napadených rozhodnutí z důvodu, že dle jejího názoru nelze zjistit, jakou časovou verzi příslušných právních předpisů správní orgány užily při rozhodování, není zřejmé ani to, zda správní orgány postupovaly v souladu s ustanovením čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, protože v rozhodnutí není uvedeno, zda správní orgány zkoumaly, zda není nová právní úprava pro žalobkyni příznivější, přičemž považuje minimálně zákon o odpovědnosti za přestupky za příznivější.
56. Jak soud již v odůvodnění tohoto rozsudku uvedl, byla na správní delikt aplikována správními orgány zákonná úprava platná a účinná ke dni spáchání správního deliktu [zákon o silničním provozu ve znění novel č. 239/2013 Sb. a č. 249/2014 Sb., zejména § 125f zákona o silničním provozu a § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu]. Nová právní úprava není pro žalobkyni příznivější, de facto nedošlo k žádné právní změně. Žalobkyně nebyla zkrácena na svých právech neuvedením této negativní skutečnosti, navíc z kontextu rozhodnutí správních orgánů je jednoznačné, jakou časovou verzi příslušných právních předpisů správní orgány užily při rozhodování. I tato žalobní námitka je tak nedůvodná.

„Protiústavnost“

57. Dle tvrzení žalobkyně v žalobě je rozhodnutí správních orgánů protiústavní, odpovědnost a trest jsou nepříjemně přenášeny na provozovatele motorového vozidla. Ustanovení § 10 odst. 3 silničního zákona je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy (viz rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, pobočky v Pardubicích, z 14. 10. 2015, č.j. 52 A 71/2015-13).
58. Tento žalobní bod soud shledal nedůvodným. Soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 – 40, ve kterém Nejvyšší správní soud uzavřel, že *„obsahově – ve stručnosti – nic nebrání zákonodárci, aby určitá spolehlivě zjištěná a bagatelní, avšak společensky škodlivá a začasť frekventovaná jednání dále „dekriminalizoval“ a postihoval je formou správních deliktů přičitatelných (resp. vytýkatelných) provozovatelům vozidel na základě objektivní odpovědnosti. Ta se v nejobecnější rovině opírá o ústavní princip vyjádřený v čl. 11 odst. 3 Listiny základních práv a svobod („vlastnictví zavazuje“) a mimo jiné se promítá i do občanskoprávní koncepce objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla za škodu z provozu dopravních prostředků (srov. § 2927 a násl. občanského zákoníku), resp. – přesně řečeno – může být připodobněna odpovědnosti za volbu osoby, již provozovatel vozidla svěří (...) v oboru správního trestání se z řady legitimních důvodů výjimečně uplatňuje i odpovědnost za protiprávní výsledek bez ohledu na zavinění, tj. odpovědnost objektivní, případně modifikovaná možností liberace. Takto postavené konstrukce správního trestání připouští i judikatura Evropského soudu pro lidská práva.“* De facto shodně též argumentoval i Ústavní soud v nálezu ze dne 16. 5. 2018, č. j. Pl. ÚS 15/16, kterým žalobkyni zmiňovaný návrh Krajského soudu v Ostravě jako nedůvodný zamítl. Vzhledem tedy k tomu, že Ústavní soud již podrobil ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu zkoumání jeho souladu s ústavním pořádkem a dospěl k závěru, že toto ustanovení s ním není v rozporu, je žalobní bod nedůvodný, neboť zdejší soud je vázán

závěrem Ústavního soudu o ústavní konformitě § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu s ústavním pořádkem.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

59. Žalobní bod týkající se vady výroku je důvodný, správní orgány se v posuzované věci dopustily podstatné nezákonnosti ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. V souladu s ustanovením § 78 odst. 1 správního řádu proto soud výrokem I. tohoto rozsudku napadené rozhodnutí zrušil a podle ustanovení § 78 odst. 4 správního řádu věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný bude v dalším rozhodnutí vázán právním názorem soudu vyjádřeným v odůvodnění tohoto rozsudku.
60. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 7 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobkyni, která byla ve věci úspěšná, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, a to z důvodu, že její postup v řízení (v dané věci označení řidiče, kterého označoval zmocněnec žalobkyně také v řadě dalších obdobných řízeních, v kombinaci s prodlužováním řízení posíláním nejprve nepotvrzených elektronických podání a následně elektronicky podepsaných a dlouhodobou pasivitou ve správním řízení, kterou se následně snaží zneužít ve svůj prospěch při podání detailní a obsáhlé žaloby z důvodů, s nimiž správní orgány nebyly dříve jakkoliv obeznámeny) představuje z její strany, resp. ze strany jejího zmocněnce, za jehož výběr je zodpovědná, případ sofistickované procesní obstrukce, jejímž účelem má být dosažení zániku přestupkové odpovědnosti, a to v důsledku znemožnění nápravy dílčích vad správního rozhodnutí v odvolacím řízení a následného uplynutí prekluzivní lhůty pro projednání přestupku poté, co tyto dílčí následky musí řešit teprve soud takto vmanipulovaný do pozice odvolacího orgánu zrušením rozhodnutí a jeho vrácením k dalšímu řízení. Lze poukázat na obsáhlou judikaturu Nejvyššího správního soudu, která dosvědčuje rozsáhlou paletu obstrukčního jednání téhož zmocněnce či dalších osob spjatých s projektem družstva Motoristická vzájemná pojišťovna. Řízení ve správním soudnictví má sloužit k ochraně veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob (srov. § 2 s. ř. s.), a nikoliv jako jeden z nástrojů směřujících k dosažení zániku odpovědnosti za správní delikt bez jeho věcného projednání. Procesní strategii žalobkyně a její zneužívající povahu proto soud (v souladu se svou ustálenou judikaturou, která je zástupci žalobkyně jako tehdejšímu substitutovi nepochybně známa - např. sp. zn. 45 A 16/2015, 45 A 63/2015, 45 A 68/2015, 46 A 90/2015 či 46 A 54/2016) hodnotí jako okolnost zvláštního zřetele hodnou, která odůvodňuje nepřiznání náhrady nákladů řízení, třebaže byla v meritu žalobkyně úspěšná.
61. Zástupce žalobkyně v žalobě i při jednání ve věci samé vyjádřil nesouhlas svůj i nesouhlas žalobkyně s tím, že Nejvyšší správní soud zveřejňuje jejich osobní údaje na webu Nejvyššího správního soudu a neanonymizuje zveřejněná rozhodnutí zcela. K uvedenému soud sděluje, že žalobkyně namítá tvrzenou nesprávnost v postupu Nejvyššího správního soudu a nikoli soudu tohoto. Proto se soud k této námitce žalobkyně nevyjadřuje.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení.

Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 16. dubna 2019

Olga Stránská, v. r.

předsedkyně senátu